BÜYÜK Ateş

SAYI : 27

BU SAYIDA :

Feci Bir Yanlışlık

OĞUZ ÖZDEŞ'İN
NEFİS BİR HİKÂYESİ

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ PİLOT 14

SAHOR ONLARI GÖRDÜ. AMA YETİŞEMİYECEK.

DAHA HIZLI. DAHA HIZLI HIZLI SÜR TERN!..

ATEŞ ANİ BİR KARAR VEREREK PİKE-YE GEÇTİ!..

ALÇAK UÇMAK EPEY ZORDUR.

ATEŞ ALÇALDI, ALÇALDI, ALÇALDI. ÜZERLERİNDEN OTOMOBİLİ YALAR GİBİ SÜRATLE GEÇTİ.....

YAŞASIN BAŞARDIM.. TEHLİKEYDİ..

SÜPER-FÜZENİN MOTORUNDAN ÇIKAN ZEHİRLİ GAZLAR ELDRED İLE TERN'İN GÖZLERİNİ YAKMIŞTI..

TERN DİREKSYONUN KONTROLUNU KAYBETMİŞTİ..

DELİMİ BU! BUKADAR ALÇAK UÇULURMU

ÇOK GÖZÜPEK DELİKANLI ŞU ATEŞ!. OHH! SURAYA BAK...

TERN'İN DREKSYONA HAKİM OLAMAMASI İLE..

NE FECİ!..

İMDAT!

UÇURUMDAN AŞAĞI GÜRÜLTÜ İLE YUVARLANDI..

UÇURUMUN KENARINA GELDİKLERİ ZAMAN ORTALIKTA CANLI KİMSE YOKTU..

DÖRT YÜZ METRE YÜKSEKLİKTEN DÜŞEN OTOMOBİL SULARDA TERS YATIYORDU..

ATEŞ HADİSEYİ DİKKATLE TAKİP EDİYORDU.

BUDA BİTTİ.. GERİYE DÖNMELİ ARTIK.. BUDA NESİ!

BİZ ÜSSE DÖNMEYE BAŞLIYORUZ ATEŞ

GALİBA BİZİMKİNİN DÖNMEYE NİYETİ YOK. ÜSSÜN AKSİ TARAFA UÇUYOR!

ATEŞ SARP DAĞLARIN ÜZERİNDE SİYAH BİR BİNA GÖRÜNCE..

HOŞ BİNA

14

DEVAMI VAR

MERAKLI HİKÂYE

HORTLAK

ÇEVİREN: GÖNÜL SUVEREN

JİM Pickard, kahkahalarla güldü:

— «O ev mi hortlaklı?... Saçma!... Orası sadece eski, harap bir ev; işte o kadar... Evin içinde hortlakların, hayaletlerin dolaştığı da yalan!... Bunun doğru olmadığını ispat için, orada yatacağım!...»

Tom Vicker, arkadaşına:

— «Sakın böyle birşey yapma!» diye yalvardı. «Geçen sene biri bunu yapmağa kalktı; adamı ertesi gün timarhaneye kaldırdılar. Çıldırmıştı... Tabiat üstü kuvvetlere meydan okunmazdım!...»

Pickard, arkadaşının sapsarı çehresine bakarak tekrar bir kahkaha attı:

— «Ben, gazeteciyim; sadece gözümle gördüklerime inanırım. Üstelik fotoğraf makinemi de yanıma alacağım... Keşke hortlaklar olsa; o zaman resimlerini çekip gazeteye basardım... Ama, o evde hortlak ve hayalet olmadığını biliyorum. Bunu ispat edip, senden 100 dolar alacağım!»

Tom Vicker:

— «Seninle iddiaya girdiğime öyle pişmanım ki...» dedi. «Jim, çok rica ederim, bu işten vazgeç!...»

Pickard:

— «Yağma yok!» diye cevap verdi. «Hortlak varsa ve resmini çekersem, gazete bana mükâfat verecek; yoksa, o zaman iddiamı kazanıp, senden 100 doları alacağım. Vaz geçer miyim hiç!...»

Pickard, arkadaşının elini sıkarak hortlaklı eve doğru ilerlemeğe başladı. Vicker de ümitsiz ümitsiz başını sallayarak şehre döndü. Sabah erken gelip, Pickard'ı alacaktı. Acaba arkadaşı sağ salim ve aklı başında evden çıkabilecek miydi?

★

Bu sırada Pickard da, eski evin kapısından içeri girmişti. İçerisi iyice karanlık ve kasvetliydi. Genç adam neşeli bir tavırla etrafına bakınarak:

— «Ey, hortlaklar ve hayaletler!» diye alay etti. «Sizleri ziyarete geldim!... Çıkın da konuşalım!...»

Bu sözlere garip bir inilti cevap verdi. Tüyleri diken diken eden korkunç bir ses... Pickard zıpladı; az kalsın fotoğraf makinesini elinden düşürüyordu. Acaba ev hakkında yanılmış mıydı?

Pickard, artık eskisi kadar kendinden emin değildi. Panjurlardan süzülen ay ışığında taraftan da el feneri getirmeodaları birer birer dolaşmağa başladı.

Köşedeki odaya girdi ve ensesindeki saçları birdenbire dimdik kesiliverdi. Ay ışığında yere koskocaman bir canavarın gölgesi vurmuştu. Canavar üstelik, kollarını Pickard'a doğru da uzatmıştı. Gerileyerek odadan kaçtı. Bir diği için, kendi kendine küfredip duruyordu. Telâşla başka bir odaya daldı. Ve korkuyla acı acı haykırdı. Karşısında, gözlerini kırpmadan kendisine bakan bir kafa vardı. Havada duran, vücutsuz, bembeyaz suratlı bir kafa...

Pickard, deli gibi koşmağa başladı; ön kapıyı bulup dışarı fırlamak istiyordu; fakat evin içinde kaybolmuştu. Bir odada kırmızı, kocaman iki göz ona korkunç nazarlarla baktı. Pickard, fotoğraf makinesini, resim çekmeği filân unutmuştu artık... Canını kurtarmak için, kendini oradan oraya atıyordu.

Nihayet ön kapıyı bularak bahçeye fırladı. Açık hava, aklını biraz başına getirmişti. Bir sigara içerek kendini toplamağa çalıştı:

— «Budala sen de... Sen, hortlaklara inanmıyorsun ki... O gördüklerini soğukkanlılıkla tetkik edersen, hiç birinin de zannettiğin gibi olmadığını anlarsın!...»

On dakika sonra, fotoğraf makinesini sıkı sıkı tutarak tekrar eve girdi. Hole adımını atar atmaz, o korkunç inilti onu karşıladı. Pickard, dişlerini sıkarak sesin geldiği tarafa doğru gitti. Sonra elini duvara dayayarak gülmeğe başladı. Duvarda uzun bir çatlak vardı ve rüzgâr buradan içeriye garip sesler çıkararak süzülmekteydi. Pickard:

— «Gördün mü?» dedi. «Sadece rüzgâr!...»

Sonra, yerde gölgesini gördüğü canavarı aramağa karar verdi. O odaya girdi. Bir müddet şaşkın şaşkın gölgeye baktı; sonra neş'eyle:

— «Buldum!» diye bağırdı

Bahçedeki kurumuş, büyük ağacın gölgesiydi bu... Rüzgârla sallanan dalları, ileriye doğru uzatılmış kollara benzemekteydi. O zaman genç gazeteci:

— «İşte böyle şeyler yüzünden bazı kimseler hortlak ve hayaletlere inanıyorlar!...» dedi. «Ben, bunların resmini çeker ve bir de, böyle şeylerin ne kadar saçma olduğuna dair bir makale de yazarım!...»

Bir - iki fotoğraf çektikten sonra, cesaretle, o kafayı gördüğü odaya geçti. Sonra da kahkahalarla gülmeğe başladı. Kafa, duvardaki aynaya vuran kendi aksiydi. Karanlıkta sadece yüzü gözüküyor, mehtapta da çehresi iyice beyaz duruyordu.

Pickard, bunun ve o kocaman kırmızı gözlerin resmini de çekti. Bu kırmızı gözler, eve yuva yapmış olan bir bay kuşun gözleriydi.

İşi bitmişti artık; ertesi gün evde hortlak filân olmadığını ispat edecekti.

— «Bir sigara içeyim; ondan sonra da uyuyayım!...» dedi.

★

Sabah güneş doğarken, Tom Vicker de evni önünde otomobilden iniyordu. Yüzünde de son derece endişeli bir ifade vardı. Acaba Jim Pickard ne âlemdeydi?...

— «Böh!... Ben hortlağım!...»

Pickard'dı bu... Saklandığı ağacın arkasından çıkarak arkadaşına güldü:

— «Haydi bakalım, yüz doları ver! Evde hortlak, hayalet olmadığını ispat ettim!... Hey! Nen var? Bana, hayalet görmüş gibi bakıyorsun!...»

Vicker'in yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Eski evi,, daha doğrusu evin olduğu yeri işaret etti:

— «Bak, Jim! Ev yanmış, kül olmuş!... Gece sen içerde uyurken ev yanmış!... Bundan haberin yok muydu?...»

Pickard da hayretle bakıyordu:

(Devamı 18. sayfada)

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ⑳ GARTH

S. 125

S. 126

S.127

S. 128

S.129

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 21 GARTH

Kapaklaki resmin hikâyesi

FECİ BİR Yanlışlık

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

■

BİRİNCİ Dünya Harbi yeni bitmişti. Kayımoğullarından Mustafa, vatanı olan Hatay'a döndüğü zaman, memleketinin Fransız işgali altında bulunduğunu ve hayatta yegâne tesellisi olan annesinin ölmüş olduğunu öğrenmişti. Şimdi, küçük kulübesinde yalnız başına yaşıyordu.

Bir gün tam kapıdan dışarıya çıkacağı sırada, bir jandarma ile karşılaştı:

— «Kayımoğullarından Mustafa sen misin?»

— «Evet, benim.»

— «O halde benimle karakola geleceksin!»

Mustafa donakalmıştı. Kekeliyerek sordu:

— «Niçin?...»

— «O asını bilmem. Haydi, düş önüme!...»

O zaman, Fransız işgal makamlarına bağlı ve çoğu Arap olan jandarmalara meram anlatmak bir meseleydi. Tekrar sebebini soracak oldu; fakat sonradan vazgeçti. Biraz daha konuşsa, jandarma dipçiği vuracaktı. Başını sallayarak dışarı çıktı.

Jandarma onu, köyün içinden geçirdi. Mustafanın, jandarma ile karakola gittiği haberi, her tarafı saran yangın gibi, bütün köye yayılmış, çok geçmeden meraklı halk, yolun kenarına toplanmıştı.

Mustafa, hemşehrilerinin arasından sessiz ve mütevekkil yürüdü. Kalabalık içinden birisi:

— «Bak, Kayımoğullarından Mustafayı bir jandarma götürüyor. Kimbilir ne yapmıştır?» diye söylendi.

Herkes ona garip nazarlarla bakıyordu. Mustafa, herhalde mühim bir cürüm işlemiş olmalıydı. Gün görmüş ihtiyarlardan biri:

— «Jandarmanın üç yıldan beri aradığı, Muhtar Ahmedin katili herhalde odur!» diye kehanet savurdu.

★

Yarım saat sonra, jandarma ile Mustafa karakoldan içeri girdiler. Mustafayı acaip bir his kaplamıştı. Her zaman bu yerin önünden acele geçer; hattâ o tarafa bakmaya bile cesaret edemezdi. Karakolun Arap onbaşısı, köyü titreten, pek aksi bir adamdı.

Mustafa, benzi uçuk bir halde, onbaşının karşısına çıktı. Onbaşı önündeki resmî evrakı bir müddet karıştırdıktan sonra, tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı. Jandarmaya dönerek:

— «Kayımoğullarından Mustafa bu mudur?» diye sordu.

Jandarma:

— «Evet, emrettiğiniz Mustafa budur!» dedi.

Onbaşı, sigarasından bir nefes çektikten sonra:

— «Allahın belâsı kâğıdı nereye koydum? Şimdi burada idi!» diye söylendi.

Bir müddet, önündeki evrakı karıştırdıktan sonra, bir kâğıt çıkardı:

— «Hah! İşte buldum!»

Sonra Mustafa'ya döndü. Bakışlarında bir nefret hissi vardı:

— «Merkezden, seni derdest edip göndermemiz için emir aldık. Sebebi emirde zikredilmemiş. Zaten ne olduğu beni alâkadar etmez. Herhalde ne halt ettiğini sen çok iyi bilirsin!»

Mustafa, bir an için bütün cesaretini toplayarak:

— «Ben hiçbir şey bilmiyorum!» dedi. «Allah şahidim olsun, bir şey yapmadım!»

Onbaşı çıkıştı:

— «Kes sesini! Sana birşey sorduk mu?»

— «Ayağa kalktı ve köylüye doğru ilerledi:

— «Zaten kanlı caniler, her zaman günahsız olduklarını söylerler!» diye ilâve etti.

Tekrar masasının başına döndü:

— «Buradan nahiye merkezi otuz sekiz kilometredir. Eğer kendinin ve yanında gidecek olan jandarmanın nakliye masrafını verirsen, merkeze araba ile gidersin. Yoksa yolu yaya tepeceksin!»

Zavallı Mustafa şaşkına dönmüştü. Başını önüne eğdi:

— «Benim ne param olur ki!...»

— «Orası beni alâkadar etmez! Benim anlamak istediğim, bu paranın sende olup olmadığıdır. Eğer yoksa, yaya gideceksin!»

— «Yok efendim.»

— «O halde haydi bakalım, marş!»

Onbaşı, masanın üzerinde duran kâğıdı jandarmaya uzattı:

— «İşte emir! Bu adamı alıp, nahiyeye götüreceksin!»

— «Başüstüne!...»

Jandarma, köylünün kolundan tuttu ve kapıya doğru itti...

★

Ne olduğunu bilemiyen Mustafa, jandarma ile tam dokuz saat nahiyeye giden tozlu yolda yürüdü. Karakola vardığı zaman, gün batmak üzere idi.

Jandarma, karakol kumandanı Üstçavuşa, Mustafa'nın derdest yollanması için merkezden gelen emri verdi. Üstçavuş, koca bıyıklarını okşadıktan sonra emri okudu:

— «Sebep buraya yazılmamış!» dedi. Kimbilir ne cürüm işlemiştir? Belki hırsız filândır!...»

Sonra jandarmaya döndü ve hiddetle bağırdı:

— «Bu haydudu buraya kadar nasıl olup da kelepçesiz getirdin?»

Jandarma korkusundan birşey söyleyemedi. Üstçavuş sağ eliyle bıyığının ucundan tutarak Mustafa'ya sordu:

— «Ne yaptın? Söyle bakalım?...»

— «Hiçbir şey yapmadım, efendim.»

Üstçavuş birdenbire alevlendi:

— «Üstelik yalan da söylüyorsun, değil mi? Kimbilir nasıl bir cürüm işledin?»

— «Vallahi hiçbir cürüm işlemedim!»

— «Kes sesini! Şimdi seni merkeze yollayacağım! Oraya araba ile gidecek paran var mı?...»

— «Yok!...»

— «O halde yaya gidersin. Yarın sabah erkenden hareket edersiniz!»

Üstçavuş, bir müddet evrakla meşgul olduktan sonra, jandarmaya emir verdi:

— «Atın şunu odaya!»

Jandarma, Mustafa'nın kolundan tuttu ve izbe, karanlık odaya götürdü; sonra üstünden kapıyı kilitleyip gitti.

★

Ertesi sabah Mustafa, ayağına vurulan bir tekme ile uyandı:

— «Kalk bakalım!»

Ayağa kalkar kalkmaz jandarma, ellerine ağır bir kelepçe taktı. Biçare Mustafa, bir gün önceki yolculuktan çok bitkin düşmüştü. Hele şimdi, bileklerinde taşıdığı kelepçe, her adım atışta biraz daha ağırlaşıyor ve azap veriyordu. Köyden ayrılalıdanberi bir lokma ekmek de yememişti.

Derhal yola revan oldular Kızgın güneşin altında ve tozlu yollarda saatlerce yürüdüler.

Mustafa çok susamış, ağzı kireç kaymağı gibi kurumuştu. Bazan, köylerin içinden geçiyorlardı. Duyduğu ıstırap, artık bütün hislerini körletmişti. Yolda rastladıkları köylülerin, kendisine çekingen nazarlarla bakmasına artık üzülmüyordu.

Öğle vaktî olunca, biraz mola vermek için bir ağacın altına oturdular. Jandarma, merhamete gelip, birkaç dakika için Mustafa'nın kelepçesini çözdü. O anda genç köylü, hürriyeti sanki bütün damarlarında hissetti. Bu, ona çok tatlı gelmişti. Kafasının derinliklerinde garip fikirler dolaşıyordu:

Kaçacaktı!...

Bu karar bir anda, kıvılcım gibi kafasından çıkarak bütün vücudunu ateşledi. Muhakkak kaçmalıydı. Parlayan gözlerini etrafında gezdirdi. Jandarma, tüfeğini ağaca dayamış, dizliklerini düzeltiyordu. Tam zamanıydı. Başına hiç yoktan gelen bu belâdan sersemleyen kafası, bu teşebbüsün neticesiz kalacağını bir türlü idrak edememişti.

Birden koşmaya başladı.

Jandarma, onun kaçtığını farketmekte gecikmedi ve arkasından ihtar makamında:

— «Dur!...» diye bağırdı.

Mustafa'nın aldırış etmediğini görünce, köylünün üzerine ateş etti. Mustafa sendeledi ve bir iki defa yuvarlandıktan sonra, çimenlerin üzerine serildi kaldı...

★

İki gün sonra, kasabanın jandarma karakoluna, nahiyeden bir rapor geldi. Bu raporda, merkezden alınan emir üzerine gönderilen Mustafa'nın, yolda ihtarlara kulak asmıyarak firar teşebbüsünde bulunduğundan, jandarma tarafından öldürüldüğü yazılıyordu.

Jandarma subayı, kayıt ve yazı işlerine bakan jandarmayı çağırdı ve:

— «Mustafa adında bir adamla ne işimiz varmış, bir bak bakalım!» dedi.

Beş dakika sonra jandarma, elinde bir kâğıtla içeri girdi. Kumandan sabırsızlıkla sordu:

— «Buldun mu?»

— «Evet efendim. Mustafa'yı, jandarmaya yazılayım diye yaptığı müracaatin kabul olunduğunu bildirmek için çağırmışız!...»

BÜYÜK Ateş

SAYI: 27 CİLT: 2
6 EKİM 1960

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı ver: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

Bu mecmua Basın Ahlâk Yasası'na uymayı taahhüt etmiştir.

Tabanca Kanunu

63

YAREN CALVERT'İN ÇİFTLİĞİNDE ÇALIŞMAĞA BAŞLIYORUM.

DİKKAT ET.. CALVERT'İN BAŞINA BİRŞEY GELMESİN!..

AKLINDAN GEÇENLERİ ANLIYORUM ŞERİF.. SEN FREMANLA CALVERT'İN CANTRİL ÇETESİNDEN KENDALL İLE BANTRİ OLDUKLARINI...

SEN GALİBA KENDİ DÜŞÜNDÜKLERİNİ BANA MALETMEK İSTİYORSUN.. TEKRAR EDİYORUM, DİKKAT ET.

GÜZEL ATA BİNİYOR!

ŞİMDİ ONA DELİ KÜHEYLANI EYERLEYİN..

HARANIZDA GÜZEL ATLAR VAR MR. CALVERT...

EN GÜZELİ DE BUDUR.. YALNIZ ÇOK TEHLİKELİDİR...

BUNU YOLA GETİRİRSEN MAAŞINI ARTTIRIRIM...

BAKALIM.. BİR DENEYEYİM...

BU BİR TUZAK OLABİLİR!..

256

HAZIR MISIN?

EYERİN KOLANLARINI HAFİFÇE KESTİM PATRON...

257

EYERİN KESİLEN KOLANLARI BİRAZ SONRA KOPTU.....

258

Tabanca Kanunu

64

Yirmibirinci asırda yaşayacak olan insanlar, hemen hemen herşeyin rahatına ve mükemmeline kavuşacaklar. Onlar için bugünün insanları, medeniyetten çok geri, zavallı birtakım mahlûklar olacak. İşte, Bilgi Hapları ile Zekâ Aşıları, geleceğin insanlarını hiç yorulmadan ayaklı birer kütüphane haline getirecek ve yine bu mes'ut kişiler, kafalarını asla yormadan, en çetin meselelerin altından kolaylıkla kalkabileceklerdir.

ÇEVİREN:
H. FİKRİ VEREL

ÜZÜNTÜYÜ BIRAK, YAŞAMAYA BAK!

BU haftaki sohbetimizde, sizlere henüz hiçbir günlük gazeteye sızmamış, fakat insanların geleceğinde çok önemli rol oynayacak yepyeni bir konudan söz açacağım. Düşünceden yorulmuş, yıpranmış, hattâ birtakım sıkıntıların tesiri altında kalarak vaktinden evvel ihtiyarlamış kafalar için bu konu, cidden merakla okunmağa değer sanırım. Yine bu gibi kafaların sahipleri, belki de yazımı okuduktan sonra içlerini çekip, enginlere yaşlı gözlerle bakarak, titrek bir sesle:

— «Dünyaya erken gelmekle büyük bir hata işlemişiz!» diyeceklerdir.

Yanı yok, desinler! Düşünen, düşünebilen insan, makbul insandır. Bunu söyleseler

21 inci ASIRDA neler OLACAK?

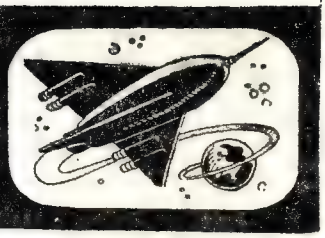

Bilgi hapları ile zekâ aşısı imâline başlanıyor

bile, gelecek nesillerin hiç olmazsa bir yönden mes'ut olabileceklerini kabul ederek, şahsî üzüntülerini hafifletecek kelimeleri bulmakta da güçlük çekmiyeceklerdir.

Üzüntü kurdunun insan ömrünü «dörtte bir buçuk» nisbetinde eksiltti ği, artık ilmî bir gerçektir! Medeniyetten uzak yaşayan cedlerimizin iri yarı olmaları, ortalama yüz on beş yıl kadar yaşamaları hep birtakım üzüntülerden uzak kalmalarından ileri gelmektedir. Yapılan araştırmalar, bunun böyle olduğunu ispat ediyor.

Şimdi siz; «İyi ama,» diyeceksiniz, «bilgisiz ve ruhsuz olarak bir asır yaşamaktansa, medenî kişi hüviyetinde elli yıl yaşamayı tercih etmek daha uygun düşmez mi acaba?» Elbette uygun düşer. Fakat niçin hem uzun yaşamanın, yem de üzüntüsüz bir hayat sürmenin çarelerini araştırmayalım?

Basit bir sualle, yine basit bir cevap... Ama, gerisinde gizlenenler hiç de öyle değil! İnsan, ölümünün çabuk olmasını ister mi hiç? İnsan, bütün hayatı boyunca üzüntü yağmuru altında ruhen ve bedenen perişan olmak ister mi hiç?...

İstemez tabiî... Ve istemediği için de, muhtelif vesilelerle bu konunun üzerine eğilerek çalışır. Bu çalışma bazan yalnız fikrî olur. Düşünen şahsın kendi kafasında cereyan eder. Bazan da genel bir mesele halini alarak, bilim adamlarının müsbet ilim potalarına nakledilip döğülür; olgunlaştırılır; hattâ tatbik mevkiine konacak hale bile getirilebilir!

Üzüntüyü bırakıp yaşamaya bakabilmek, biz yaradılışta insanların harcı değil pek... Günlük hayatın akışı içinde sinirlendiğimiz, canımızı sıkan o kadar çok şey var ki, hemen yol ortasında raştladığımız bir dostumuza bile, bunlardan söz açmadan edemiyoruz...

Peki, bu hâl hep böyle mi gidecek? Hayır. Üzüntüleri doğuran sebeplerin yüzde sek seni sosyal hayatımızdaki bilgisizlikler ve zekâ eksiklikleridir. Bir toplumda bütün kişiler bilgili ve bir nisbet üzerinde de zeki oldular mı, o toplumun düzeni tıpkı bir saat gibi yolunda gider. İnsanların karşılıklı saygıları ve sevgileri artar, birbirlerini daha yakından düşünmeğe başlarlar...

Demek oluyor ki, cehaletle savaş, kanserleşmiş üzüntülerden kurtulmak için bile, ön safta geliyor! Hastalığımız malûm olduğuna göre, bunun ilâcını bulmaya kalıyor iş...

MES'UT GELECEĞİN TEK İLÂCI: BİLGİ HAPLARI!

Ünlü bilim adamlarından Fred Neuman, insan hâfzası ve insan zekâsı üzerinde yaptığı araştırmaların sonucunu, geçenlerde bir kongrede etraflıca açıkladı. Profesöre göre, zekâ bakımından geri kalmış insanların kalkındırılmaları, bilgi sahibi edilmeleri, zannedildiği kadar zor bir iş değildir. İnsan beynindeki hücreler ve bunların faaliyet tarzları, herkesçe malûm olduğuna göre, bu hücreler üzerinde yapılacak küçük değişiklikler, meseleyi halletmek için yeter de artar bile...

Biliyorsunuz sevgili okuyucularım; bugün artık en müthiş beyin ameliyatları bile kolaylıkla yapılabiliyor. Hattâ bir İngiliz doktoru, geçenlerde, henüz cesedi soğumamış bir ölünün beynini alarak, sağlam bir insanın kafatasına yer leştirmeyi bile denemişti! Netice gizli tutulmakla beraber, kıymetli doktorun bu işi başarabilmiş olması ihtimali çok kuvvetlidir. O halde, zekâ bakımından zayıf olan kimselere, bu kabil ameliyatlar pekâlâ yapılabilir.

Bu sözler, benim fakir mantığımın bir buluşu! Gel gelelim, sayın Profesör Fred Neuman, meseleyi enine boyuna ölçtükten sonra, tehlikesi yüzde bir de olsa, böyle bir operasyona taraftar olmadığını, yine bu kongrede sözlerine ilâve ediverdi!

Peki, şimdi ne olacak? Profesör, ortaya cidden çok önemli bir mesele attığına göre, bunun bir de çıkış noktasına göstermesi gerekmez mi? Büyük ilim adamı, onu da göstermekte gecikmedi:

— «Beyin ameliyatı yapılmadan, beyindeki hücreler üzerinde etki yaratabilecek ye-

(Devamı 18. sayfada)

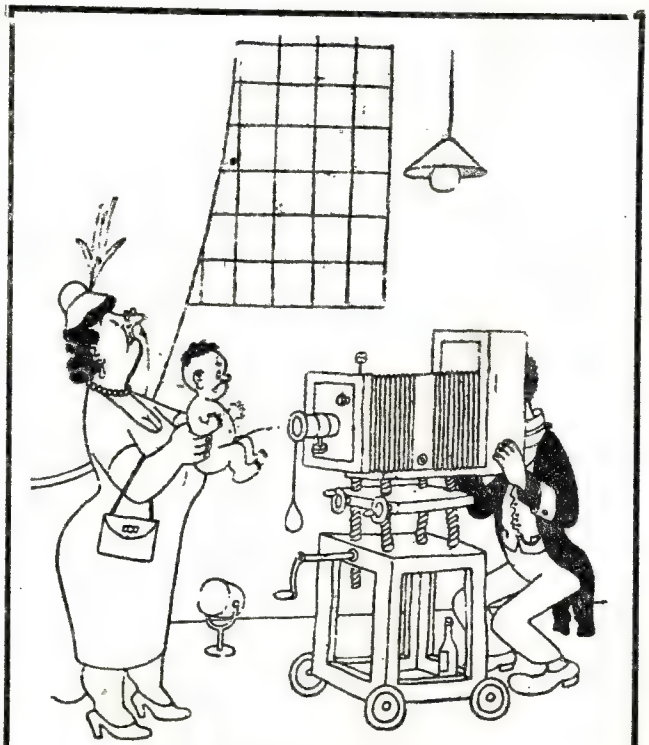

FOTOĞRAFÇININ ÇİLESİ!

KORKUSUZ ŞÖVALYE 9

KORKUSUZ ŞÖVALYE 10

AGUA BAĞLADI.. SONRA DA PENÇEREDEN ÇIKTI

SAMSON NE ZAMAN GELMİŞTİ?..

DÜN AKŞAM KİBAR BİR KİŞİYLE GETİRDİ KIZI.. ADAMIN YÜZÜNÜ GÖREMEDİM...

KİBAR BİRİ !..

ATIN HERİFİ DELİĞE.. ÖLDÜRMEYİN- BELKİ DAHA BİRŞEYLER ÖĞRENİRİZ!

GÜLE GÜLE MATELLUS.. FARELERE SELÂM!..

BU SIRADA RIHTIMDA...

VAY.. BİZİMKİ YOLDA.. İŞE DİKKATLİ EL KOYMANIN ZAMANI...

KERTENKELE DEMİŞLER BANA AMA ŞİMDİ BALIK...

SANDALIN YOLCUSU ÜÇLEŞİR...

EH.. ARTIK BURADA OTURACAKSIN SYLVIA...

GEL.. BURADA BİR BALIKÇI KULÜBESİ VAR...

İŞTE İZLERİ...

BU KULÜBEDELER..

AZ KALSIN CİRİMO DEDİ DİYE SENİ ÖLDÜRECEKTİM.. SONRA EL-HAZZAR GİBİ BENİ DE TEMİZLİYECEKTİ..

MARİOCULUĞUNLA CRİMO'NUN KIZ KARDEŞİ HELE BİR EVLENSİN.. BAK O ZAMAN...

...CRİMOYU, YERİNİ AÇIKLIYACAĞIM DİYE NAGİL SIZDIRIYORUM...

SAMSON, SAMSON... BEN HAZZARIN RUHU... İNTİKAM SAATI GELDİ...

HA ?..

ÇABUK SANDALA!

BALIK NE. DÜŞTÜ AĞIMA DEĞİL Mİ?..

DEVAMI VAR

ALTIN KURŞUN ÇETESİ

NAKLEDEN: H. FİKRİ VEREL

Buna mukabil, kalın tonlu bir ses:

— «Bu hava üzerine caz havası yavan kaçar imanım!» dedi. «Vay vay vaaay!... Kan gövdeyi götürmüş de bizim kafa hep ıska geçmiş! Bu delikanlının künyesini mi siliyorsunuz yoksa zırtapozlar? Üf be! Nereye düşmüşüz yahu!... Ben de kıyak bir kasabaya geldim diye seviniyordum hani... Ulaaan, vallahi oğlan çamura yatmış be! İçinizde hiç insan kalmadı mı buna yardım edecek?...»

Cef, dudaklarını büktü. Kimdi kapının önünde duran bu herif? Onu hiç tanımıyordu. Kabadayı bir konuşuş tarzı vardı. Tabancasını iyice sarkık taşıyordu belinde. Üstelik kabzaları da gümüştendi. Mükemmel yapılmış oldukları çok uzaktan bile fark edilebiliyordu...

Uzun boylu, geniş omuzluydu bu yabancı. Boynunda kırmızı bir flâr taşıyor, tepeden tırnağa siyah bir elbise giyiyordu. Şapkasını arkaya doğru atmıştı. Ellerini yeni eldivenler muhafaza ediyordu. İri gözlerinin bakışları bazan sertleşiyor, bazan müstehzi bir hâl alıyordu. Yüz hatları, hayatın yıprattığı insanların yüz hatlarına benziyordu çok...

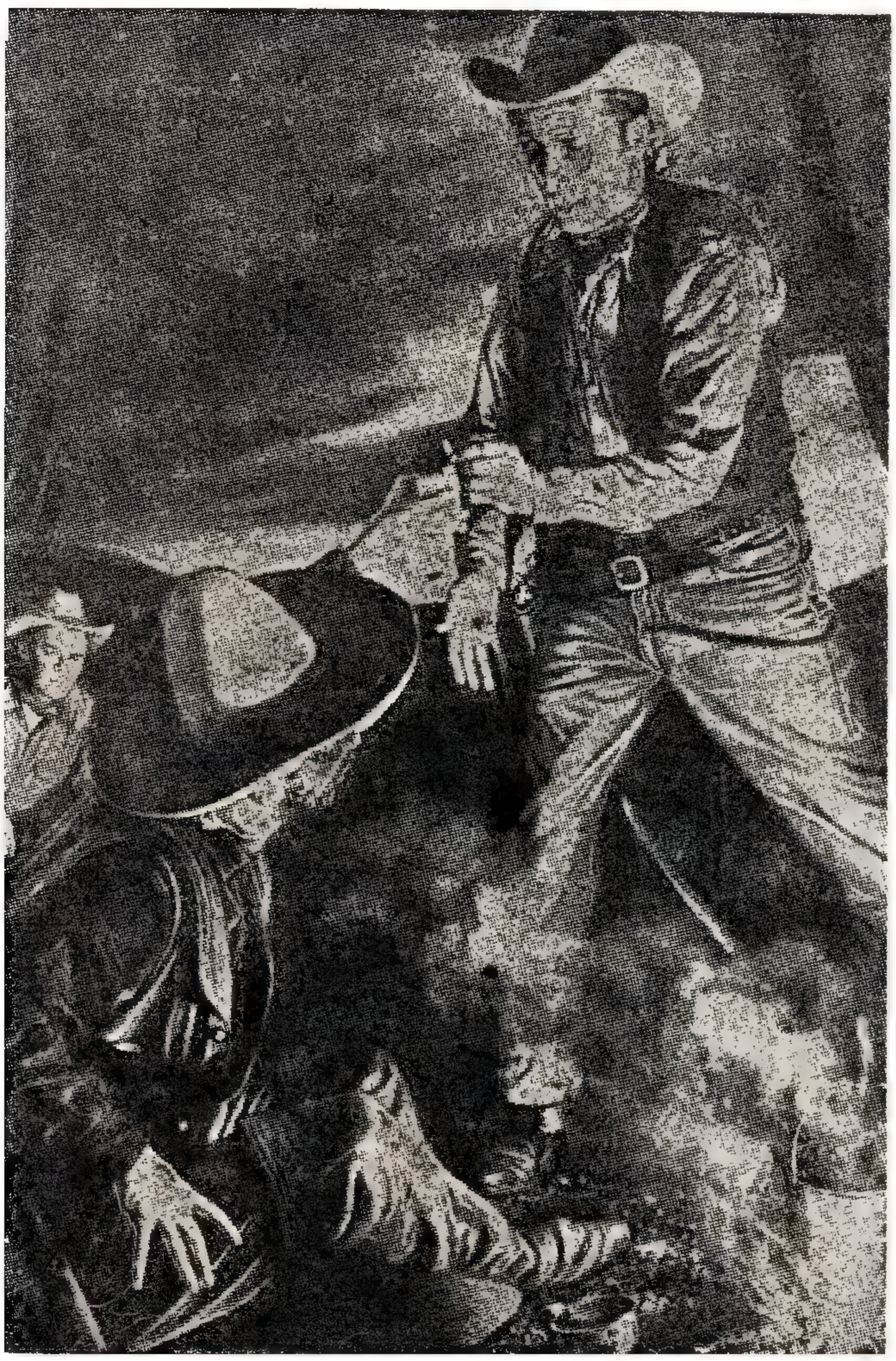

Çekik bir burnu, sağlam karakterli olduğunu ortayan koyan muntazam bir ağzı vardı ve bunlar daha ilk nazarda insanın gözüne çarpıyordu.

Sam:

— «Bu hıyar da kim?» diye sordu.

Siyah elbiseli, kırmızı flârlı, gümüş kabzalı tabancalar taşıyan yabancı, omuzlarını silkti:

— «Senden daha kaliteli olduğu için onu tanıyamadın galiba ahbap! Ama ne ziyanı var: istersen tadına bakabilirsin!...»

Meyhanedekiler birbirlerine baktılar. Yeni bir patırdı çıkabilirdi. Yabancı ecelini arıyordu herhalde...

Kasabanın meyhanesinde çıt çıkmıyordu. Oranın diliyle buna «kurşun bekleyen sessizlik» denirdi. Gece mutlaka birisi haklanacaktı! Gerçi siyah elbiseli yaman döğüşçünün üstün birtakım kabiliyetleri olduğu meydandaydı ama, beriki, şu Allahsız denen canavarla da buralarda kolay kolay kimse başa çıkamamıştı şimdiye kadar!...

Yabancı, genç kız tarafından, karşı barın üzerine bırakılan bira dublesini eline alarak havaya kaldırdı:

— «Hımmm!... Bu bira, böyle bir yerde kilometre doldurmaya deydi doğrusu!...»

Yabancı, dubleyi yerine koyup, ağzını gömleğinin yeni ile kuruladıktan sonra:

— «Marizin kokusunu alanların, şipşak payandaları çözeceğini sanmıştım, ama yanılmışım!...» diye güldü. Milletin keyfi yerinde maşallah! Hepsi de pekmez görmeğe meraklı! Üstelik burası hep vatan kurtaran arslanlara dolu!...»

Sanki hasımlarını kızdırmak için böyle uluorta konuşuyorlu bu adam... Ecelini aradığında hiç kimsenin şüphesi kalmamıştı. İşte, nitekim Cef, parmağını kimseye sezdirmeden tetiğe iyice yaklaştırmıştı. Karşısındakinin işini bitirecek, sonra da Mari'nin koluna girip, yukarı çıkacaktı.

İhtiyar meyhanecinin, kızını Karabelâ'ya teslim etmiyeceğine inananlar, bu gece onun da tahtalı köyü boylayacağı hususunda müttefiktiler.

Silâh patlamadan meyhaneyi terketmek isteyen müşterilerden birinin yolunu kesti yabancı:

— «Merhaba ahbap!»

Adam korku ile şapkasını çıkardı:

— «Merhaba efendim!»

— «Şeytan çarpmış keçi yavrusu gibi ne titreyip duruyorsun be? Bir acelen mi vardı?»

Adam yutkundu:

— «Şey, efendim... Vardı ya!... Vallahi acelem vardı... Karım doğuracaktı!...»

Allahsız Cef, uzaktan lâf attı:

— «Sallama Brik!... Senin karın öleli on yıla yakın oluyor!...»

Brik denen adam, kıpkırmızı bir suratla hayduttan yana baktı:

— «Ben... Evet, sahi öyle olmuştu!... Fakat bizim ineklere de ben karı diyorum artık!...»

Yabancı güldü:

— «Bu kadar öküzün başı boş ve bol olduğu yerde, ineklerin sık sık gebe kalmaları normaldir dostum! Sana bira teklif ediyorum! Tanımam burada hiç kimseyi... Suratın falan hoşuma gitti; gel bu gecenin şerefine çek iki duble benden!...»

Brik, arkasına baktı. Allahsız Cef'in sesi kalın çıkmıştı bu sefer.

— «Çek arabanı Brik!»

Brik, şapkasını başına geçirerek yabancıdan müsaade istedi:

— «Gitmeliyim efendim! Gerçi biraya hiç yüzüm yoktur ama... Herhalde gitmem daha iyi olacak!...»

Siyah elbiseli yabancı, onu kolundan yakaladı:

— «Bana bak ahbap, sen güdümlü vatandaş mısın yoksa?...»

— «Ne demek o?...»

— «Yani bir başka beyin tarafından mı idare ediliyorsun?...»

Cef homurdandı:

— «Uzatma lâfı Brik! Kurşunlarım kaşınıyor!...»

Zavallı adamın bu söz üzerine, titremeyen hiçbir tarafı kalmadı. Yakından tanıdığı Karabelâ'nın neler yapabileceğini biliyordu. Onun için kanun falan yoktu. Kanun ve vicdan, bu herifin silâhından çıkacak kurşuna bağlıydı. Ayrıca, ona hesap sorabilecek bir şerif'ten de mahrumdu koskoca kasaba... Gitmemek elinde değildi. Zaten bu kadar direnişi de berikini herhalde kızdırmış olacaktı.

Brik, mahzun, geri çekildi. Kapıdan çıktı. Yabancı:

— «Matmazel bana bir bira daha lûtfederler mi?» diye sordu.

Bunun cevabını da yine Cef verdi:

— «Geç oldu! Meyhane kapanacak!... Kafa ütülemeden dümeni kır artık!...»

Yabancı, başını çevirmedi bile:

— «Ben, senden değil, matmazelden istiyorum birayı. Yoksa kendinde bir cinsiyet değişimi mi hissediyorsun, pantalonlu hayvan?...»

Bu korkunç hakaretten sonra, birdenbire ortalığı silâh sesleri kaplayıverdi. Mari ile babası başta olmak üzere, herkes masaların ve barın arkasına sinmişti. Gerçi sonunda böyle olacağını biliyorlardı ama, bitiş çok çabuk gelmişti.

Mari, gözlerinden akan yaşlarla olduğu yerde mırıldandı:

— «Cesaret timsali bir gençti!...»

Babası, kızının saçlarını okşadı:

— «Evet. Memleket iyi bir vatandaş kaybetti!»

Sonra, sindikleri yerden çıkıp, etrafa göz gezdirdiler.

Karşılıklı barın birinde Cef soluk benizli ve şaşkın nazarları ile dimdik bekliyor; diğerinde ise, arkası hasmına deminki gibi dönük olduğu halde, kılı bile kıpırdamadan siyah elbiseli yabancı duruyordu!...

İnanılır şey değildi bu!... Cef'in namlusundan çıkan dumanlar hâlâ dağılmamıştı. Belki de yabancı, sırtından yemişti bütün kurşunları... Mari ürkek adımlarla ona doğru sokuldu. Gözgöze gelince, genç adam hafif bir işaret yaptı. Bununla, sağ olduğunu anlatmak istiyordu. Evet, hakikaten sağ idi...

Diğer tarafta şerif, eli tabancasının kabzasında olduğu halde, dişlerinin arasından şunları fısıldıyordu:

— «Bu herif, şeytanın ta kendisi! Cef'in silâhı patladığı anda, onunki de ateş almıştı! Böylesini görmedim dersem, hayatta ilk defa doğru söylemiş olurum! Müthiş birşey!»

Yabancı, genç kızın masum şaşkınlığına bakarak gülümsedi:

(Devamı var)

mizah

İMZA

Mecmuanın idarehanesine öğrenci olduğu anlaşılan bir genç girdi. Cebinden bir tomar çıkardı:

— «Bunlar benim şiirlerim,» dedi. «Hangisini beğenirseniz, onu mecmuanıza koyabilirsiniz.»

Sekreter, gencin birkaç şiirini tetkik ettikten sonra:

— «Güzel yavrum ama,» dedi. «İmzanız hiç tanınmamış...»

— «Zarar yok efendim. Yahya Kemal diye imza atarım!...»

PİYANGO

Piyangonun sonuydu. Annesi:

— «Son olarak bir kitap ve Turgay kalıyor,» dedi. «Kitap da Turgay'ın olsun!»

Bir de baktı ki, kitap yok:

— «Turgay, kitap nerede?» diye sordu.

Turgay:

— «Onu tâ dün akşamdan dolabıma yerleştirdim anneciğim,» diye cevap verdi. «Bana çıkacağına dair söz vermemiş miydin?»

TEMİZ CAM!

— «Anne, Yıldız cam parçası yuttu!»

Dalgın anne:

— «Temiz miydi bari?»

Okula gittiği gün öğretmen Yavuz'a ismini sordu. Yavuz şöyle cevap verdi:

— «Hangi ismimi soruyorsunuz? Mahallede arkadaşlarım sincap, evde anneannem kavgacı, annem yaramaz, babam afacan, ablam cingöz der. Bir de unutulmuş ismim var: Yavuz!...»

YAZISIZ

MÜSABAKA!

Hizmetçi kız, telâşla bayanın odasına girdi:

— «Ah, bayancığım! Oğlunuz! Oğlunuz!...»

— «Oğluma ne oldu, çabuk söyle!...»

— «Sormayınız, küçük bey mahallenin çocuklarını odasına toplamış oyun oynuyorlardı. Pencereden dışarıya en fazla kim sarkabilir diye müsabaka açtı. Müsabakayı kendisi kazandı!...»

ÖMÜR TÖRPÜSÜ

Ahmet, bir gün arkadaşına yemeğe gitti. Eve döneceği sırada yağmur yağınca, ev sahibi ona şemsiyesini verdi. Ahmet, ertesi gün arkadaşına gelerek şemsiyesini geri verdi. Arkadaşı:

— «Akşamki yağmur neydi? Sana şemsiyemi vermeseydim, halin ne olurdu?» dedi.

Ahmet teşekkür ederek ayrıldı. O günden sonra arkadaş her rastladığı yerde, «Sana şemsiyemi vermeseydim, halin ne olurdu?» diye söylenip durdu. Bir gün, bir havuz başında yine aynı sözler söylenince, Ahmet dayanamadı, havuza elbiseleri ile girip çıktı, sonra:

— «İşte böyle olurdum!» cevabını verdi.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	B	A	Ş	■	K	I	R	A	Z
2	E	L	A	■	O	D	A	C	I
3	B	A	R	■	Y	A	Y	I	K
4	E	Z	A	■	U	R	■	■	■
5	K	A	P	I	■	E	R	İ	K
6	■	■	■	L	E	■	A	R	A
7	B	A	K	I	R	■	D	İ	L
8	A	B	A	C	A	■	A	C	I
9	K	A	N	A	T	■	R	E	N

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

BASTIBACAK ŞERİF 56

BİRAZ TOZLANMIŞ AMA BİLİNCE İŞ GÖRÜR!..

HAYDİ BENİM SEVGİLİ TENCERE KAPAĞIM!..

ALLAHA ISMARLADIK ARKADAŞLAR...

YEPYENİ BİR MACERA!..

RUS İDARESİN DE OLMADIĞI NE İYİ.. DİLEDİĞİNİ YAPABİLİYOR...

SİBİRYADAKİ ARKADAŞLARA SELÂM...

J.910

DÖRDÜNCÜ BOYUTA GİRİYORUZ!..

ZIP

ARTIK İNMELİYİM!

BURASI NERESİ ACABA ?..

OBLİVİA.. BU MEMLEKETİN İSMİ OLACAK..

OBLIVIA

ZING

EYVAH.. TEHLİKELİ BİR YER GALİBA!..

ZING

IVIA

ZING

ATEŞ ETMEYİN.. TESLİM OLUYORUM!.

EVET.. ÇOK KORKAK.. DÖVÜŞMEKTEN KORKTU!..

KORKAK!

NEDEN DÖVÜŞEYİM YAHU!.. BEN RAHATIMA DÜŞKÜN BİR İNSANIM!..

DUYUYOR MUSUN, BEYFENDİ RAHATINI SEVERMİŞ.

DEVAMI VAR

CASUSLAR MEKTEBİ 20

KÖŞKÜN DAMINA ÇIKAN KIZLAR ATEŞE BAŞLADILAR.....

YABAN DOMUZU

Yaban domuzu bir zamanlar, İngiltere'de pek bol olmakla beraber, bugün İrlanda'daki ehlî akrabaları hariç tutulursa, Britanya Adalarından tamamen kaybolmuştur.

Cür'etkâr ve becerikli avcılar, Avrupa ve Asya memleketlerinde yaban domuzu avına çıkmağı zevk haline getirmişlerdir.

Avrupa ormanlarında, köpekler ve modern silâhlarla girişilen yaban domuzu avları, son derece tehlikeli bir spordur. Hindistan'da yapıldığı gibi, yaban domuzunu at sırtından avlamak daha da tehlikelidir. Hindistan'da silâh olarak mızrak kullanılır.

İcap ettiği zaman, yaban domuzunun bir file dahi saldırdığı bilinmektedir. Aç bir kaplan bile, yaban domuzunu kolay bir av hayvanı addetmeyip, ona ilişmemeği tercih eder.

Domuz familyasının bütün üyeleri gibi, yaban domuzu da her şeyi yer. İnleri, rutubetli ormanlarda, çalılıklarda, yüksek otların ve kamışların arasındadır; hayvan, buralarda, sevdiği kökleri kolay bulur. Yaban domuzu çok kere 150 kilo ağırlığında olup, 90 santimi geçen bir boyu vardır. İyi bir koşucu ve mükemmel bir yüzücüdür.

BİLGİ HAPLARI İLE ZEKÂ AŞISI

(Baştarafı 11. sayfada)

ni bir buluş, meseleyi kökünden halledebilir!...»

Bu yeni buluş ne olabilir? Bir elektrik tedavisi mi, bir atom buharı mı, bir enjeksiyon mu? Galiba neticeye doğru yaklaştık. Şok tedavileri sayesinde birçok hasta kafalar şifa buluyor; atom buharı sayesinde öldürücü hastalıkların bir kısmı tedavi edilebiliyor. Bunlar, dünyanın dört bucağında sık sık denenen şeyler... Enjeksiyon dedik... Bu, nasıl bir enjeksiyon olabilir? Vitaminlerin, antibiyotiklerin ve diğer modern ilâçların faydaları meydanda olduğuna göre, acaba yeni bir ilâçla insan zekâsını arttırmak mümkün olamaz mı?

Zaten uzun konuşmalardan ve raporlardan sonra, sayın Profesör Fred Neuman da konuyu buraya getirdi. Kendi çalışmalarına göre hazırladığı rapordan çıkarabildiği netice şu: İnsanlara, doğar doğmaz, özel bir zekâ aşısı yapılacak! Çocuk büyümeğe başlayıp, şöyle üç yaşına falan gelince, «Bilgi Hapları» adı altında hazırlanacak olan modern haplarla beslenmeye başlıyacak!.. İlim adamları bu haplardaki bilgileri, çocuğun zekâsına göre bir düzene koyacaklar...

Meselâ, üç yaşında ona sevgiyi, saygıyı; beş altı yaşında tabiatı, kardeşliği; yediden dokuza kadar dünyamızın oluşunu, basit coğrafî ve tarihî bilgileri; daha sonra da edebiyatı, fennî eşyayı, fezayı, felsefeyi, hülâsaten söyleyelim, bütün yeryüzü ilimlerini öğretecekler. Öyle ki, zekâ aşısı ile büyüüen, «Bilgi Hapları» ile olgun yaşa gelen delikanlı, hiç zorluk çekmeden, çağdaş dünyanın makbul insanlarından biri olup çıkıverecek!...

Zekâ hapları nasıl olacak? Bunlar ne şekilde kullanılacak? Mideye giden ilim, oradan nasıl beyne ulaşacak? Bu sualleri sormakta haklısınız... Çünkü ben, gerek asıl ve gerekse haplar hakkında bilgi vermeyi unuttum! Efendim, zekâ aşısı, normal ve kafası tam mânâsiyle mükemmel çalışan kimselerin beyinlerinden alınan ve ilim dilinde «mavi su» denilen bir maddenin lâboratuvarlarda çoğaltılmasından elde olunacak!... «Bilgi Hapları» ise, ağız yolu ile değil, beyin yolu ile alınacak!

Yukarıda, muhterem profesörün, beyin üzerinde birtakım izler bırakılabileceğine işaret ettiğini zannederim ki belirtmiştim. İşte bu haplar, gereken yıllar içinde arzu edilen izleri beyindeki hâfıza hücrelerinin bulunduğu noktalara nakledecekler. Ve bu bilgi izleri, bir kere bellek bölgesine girdi mi, bir daha asla silinmiyecek.

«Bilgi Hapları» özel lâboratuvarlarda ve büyük bir itina ile hazırlanacak. Tatlı sesli bir kimse, mevcut bilgileri gözle güç görülen bir tele naklederek, «hap»ı kullanılır hâle getirecek! En büyük bilgiler bile, bu sayede tırnak iriliğinde «hap»a girmiş olacak. Çocuk, yaşına uygun bilgiyi elde etmek için, bu haplardan birini saçlarının arasına yerleştirip, yatağına yatacak; rahat bir uyku uyuyacak. Uyku sırasında «elektronik bilgi hapı» kendiliğinden harekete geçerek, evvelce tele alınan konuyu ağır ağır belleğe nakletmeye başlıyacak. İşte, hepsi o kadar!...

Bilim adamları, profesörün verdiği malûmattan sonra uzun boylu düşünmüşler; elektronik bilgi haplarının imalinin de, zekâ aşısı tatbikinin de mümkün olduğuna kanaat getirmişlerdir. İş bu kadarla da kalmamış, kısa zamanda 50 milyar dolarlık bir «elektronik bilgi hapları» ve «zekâ aşısı» lâboratuvarının tesisi için gerekli hazırlıklara girişilmiştir.

Torunlarımız ve onların da torunları, böyle en ufak bir bilgi kazanma uğruna bizim gibi didinip yorulmıyarak, güçlerini daha başka taraflarda harcamak suretiyle, gerçek medeniyetin tadını çıkaracaklar. Maamafih belli olmaz hani; bakarsınız bu haplar daha evvel imâl edilir de, hepimiz birden cehaletin pençesinden kurtuluveririz...

HORTLAK !

(Baştarafı 3. sayfada)

— «O halde ben sigara içerken uykuya daldım! Sigara ağzımdan düştü ve evi tutuşturdu... Fakat ben uyanmadım. Garip!... Ben neden yanıp da kül olmadım? Neden ölmedim?...»

Vicker inledi:

— «Fakat ölmüşsün, Jim!... Vücudun... Şeffaf... Jim, sen bir hayaletsin!...»

BÜYÜK TÜRK ROMANI

Dağ Başını Duman Almış

YAZAN: OĞUZ ÖZDEŞ

Kitapçınızda bulamazsanız : (Türkiye Yayınevi, Ankara Caddesi No: 36 — İstanbul) adresine kitabın bedeli olan 4 lirayı yollayınız. Roman adresinize taahhütlü olarak gönderilir.

Kanundan Kaçılmaz 11

SENİ O KADAR ÖZLEDİMKİ!..

AFEDERSİNİZ SİZİ TANIMIYORUM!

NASIL OLUR? BİR ZAMANLAR EVLENEBİLECEĞİNİZ TEK ERKEK OLDUĞUMU SÖYLERDİNİZ!

EVLENECEK Mİ?

BRADLEY and EDGINGTON 2-6

Publishers Syndicate Reg. U.S. Pat. Office

İNANAMIYORUM.. KEITH.. SENSİN DEMEK!

HAVA ALANINDAYIM!

Reg. U.S. Pat. Office Publishers Syndicate

REKS'LE BERABER GELİYORUZ!

İKİNİZİ DE GÖRMEK İSTİYORUM

KEITH.. BİZ GELİNCEYE KADAR YERİNDEN AYRILMA!

BRADLEY and EDGINGTON 2-7

DOKTOR MORGAN VE HEMŞİRESİ JUNE ESKİ ARKADAŞLARINI KARŞILAMAĞA GİDERLER..

TELEFON ETMEMELİYDİM BİLİYORUM

ÇOK SEVİNDİM KEITH!

BRADLEY and EDGINGTON 2-9

İKİ YILDIR NEREDEYDİN KEITH? BİZE ANLATACAKSIN ELBET!

TABİ! ANLATMADAN OLMAZ

Publishers Syndicate Reg. U.S. Pat. Office

SİZ HALÂ MİSS GALE MİSİNİZ?

MAALESEF ÖYLE!

NEREDEYDİN KEITH!

BİR PETROL KUMPANYASIYLA YAKIN DOĞUYA GİTTİM

DÜNYA ÇOK BÜYÜK REKS. HALÂ ÇİÇEKTEN, KOLERADAN ÖLENLER OLDUĞUNU SÖYLESEM İNANIR MISIN?

EVET, OLABİLİR!

VAR YA. GÖZLERİMLE GÖRDÜM.. KORKUNÇ BU!

BRADLEY and EDGINGTON 2-10

BİR TÜRLÜ AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM NE YAPSAM?

DEVAMI VAR

MASKELİ SÜVARİ 30

BU HERİFLERİ KENDİ KURŞUNLARIYLA TEPELEMELİ !..

TANIDIĞINI SÖYLÜYORDUN !

EVET ONLARI, BEN'İN ÇİFTLİĞİNDE...

..GÖRMÜŞTÜM !

ELLERİNİZİ ARKANIZA UZATIP YATIN !

ÇİFTLİĞİ DEVREDERKEN ŞAHİTLİK YAPMIŞLARDI !

PARALARIN SAHTE OLDUĞUNU BİLİYORLARDI !

KONUŞMAYACAĞIZ

ONLAR BU İŞİ BEN'LE KARARLAŞTIRMIŞLARDI

O HALDE !

SAHTE PARAYI BİZDEN ALMAKLA BİR ŞEY KAZANMAYACAKLARDI

NİÇİN BİZE DUZU KURDULAR ?

SEN PARALARI BANKAYA GÖTÜRÜNCE SAHTE OLDUKLARI ANLAŞILACAKTI DA ONDAN

CHARLES FLANDERS 1-10

ONLARI GÖZETLE !

SEN NEREYE ?

Copr. 1950, The Lone Ranger, Inc.
Distributed by King Features Syndicate

HÜKÜMSÜZ BİR ANLAŞMAYI BOZMAYA !...

HAYDİ GÜMÜŞ !

DEVAMI VAR